

Trencar bombolles

«Si no surt ningú de la seva bombolla, tindrem ferida oberta per estona i governs, tant uns com altres»

Vist el curs de les coses al llarg de la darrera setmana, sembla que el punt mort en què viu la política catalana des de fa tres anys s'estirarà una mica més, potser fins a un quadrienni, tret que anem cap a una nova legislatura curta, o que procedim amb pas alegre i decidim a repetir eleccions a les portes de l'estiu. En aquest extrem, qui sap, podríem trobar-nos amb un escenari retocat, on certs vetos d'avui s'esvaïssin màgicament i s'insinués un camí practicable per allò que avui sembla impossible.

En aquests tres anys, de pobre balanç per als futurs historiadors, s'ha practicat un enrocament militant i les crides encaminades a superar la política de blocs han acabat topant amb una paret de vetos creuats. Socialistes posant línies vermelles a independentistes, i independentistes barrant acords amb socialistes mitjançant un document pueril i prepolític (que diu molt de la confiança mútua que es professen els hipotètics companys de viatge). Els primers, tot aspirant no pas a creuar els blocs sinó més aviat a substituir un bloc per un altre, empesos per la prioritat de recuperar votants extraviats el 21-D cap al planeta taronja, i els segons, un cop més, mirant-se de reüll per no quedar com els tous de la foto, que és l'impuls que primordialment mou la nostra política des de l'any 2012.

Pel que sembla, als partits els fa l'efecte que la seva gent els premia si contribueixen a propiciar l'empat infinit, allà on tothom conserva l'honor, però on res no es mou, d'on res de bo pot sortir mai, i ni tan sols una incidència tan grossa com la pandèmia pot evitar canvis d'actitud. Tan ingenu és creure's, a aquestes alçades, el reclam electoral de "fer efectiva la independència", una promesa que cal tenir un molt pronunciat sentit de l'humor per sostenir, com esperar que l'independentisme es pugui esfumar tot d'una i llisquem així tots per un tobogan fins a la Catalunya del 2001. Si no surt ningú de la seva bombolla, tindrem ferida oberta per estona i governs, tant uns com altres, que, diguin el que diguin, representaran a la meitat del país. Queda, però, l'esperança que les posicions a priori menys allunyades de cadascun dels bàndols resultin destacades en el recompte de vots de diumenge (o de dimarts), tal com ha passat, dos cops, a les eleccions d'àmbit espanyol.

Però és possible que tot plegat sigui pura xerrameca inútil per entendre el que vindrà. Hi ha alguns escenaris post-14-F en què es podrien complicar les coses fins a arribar a forçar una repetició de les eleccions: una majoria independentista encapçalada per ERC a la qual Junts per Catalunya fes tota classe d'exigències psicotròpiques; una majoria independentista, tant si la lideren els uns com els altres, que depengués dels escons cupaires, o una pèrdua de la majoria independentista que el senyor Illa no pogués capitalitzar perquè l'equació al voltant dels Comuns, Ciutadans, PP i Vox generés alguna lleugera incomoditat.

Arribarem a aquest punt? Tant de bo no sigui així. Son temps d'emergència i de noves prioritats, i perdre el temps no sembla bona idea.